

БЕОГРАД, ЈЕСЕН 1989.

Последњих година девете деценије двадесетог века, ако се сложимо да време рачунамо по Христу, наш човек се спремао за још једно свођење рачуна. Као и увек до сада, са свима око себе, само не са самим собом. За сваки случај увек је добро имати по којег непријатеља у близини. У то време већ су многи знали да нико више ништа не зна. То је засигурно помогло да свако створи неку своју истину. Они са више маште поштено су се забавили. Они којима је недостајало креативности посегли су за провереним рецептом – оружјем. Али то је дошло нешто касније на ред. И песник је после неколико година приметио:

*„Прво су дошли попови,
Па топови, па лопови,
И читав свет се изобличио.“*

Проповедао је песник о неким сличним стварима, на директне и индиректне начине, много пута. И то доста пре него што ће се десити било шта од онога о чему је певао. Али ко још слуша песнике шта говоре? На ово питање, наравно, не очекујем одговор. И коме се уосталом обраћао? Шачици људи коју у цивилизованим земљама називају елитом. Јесу то били интелектуалци, здраворазумски и добромислећи људи. Људи часни и добронамерни. Јесу, али и даље их је било шачица.

Којој групи је припадао мој симпатични комшија у том тренутку нисам знао. Упознали смо се када је отишавши у пензију купио сојеницу поред моје. Ја сам долазио викендом а он се преселио скроз.

„Помало чудно“, приметио сам једном приликом у разговору са рођаком који ми је дошао у госте.

„Шта то?“, упитао ме је рођак наивно али искрено какав је и иначе био.

„Комшија Матић. Он је, знаш, генерал-мајор. У пензији, додуше, али ипак генерал.“

„А шта је ту чудно? Као да је једини. Понекад ми се чини да их има више од обичне војске. Цео Нови Београд, све генерал до генерала. Колико их је онда у остатку Југославије не смем ни да помислим“, са врцавим смешком приметио је мој рођак.

„На том твом Новом Београду и у реду. Али да један дође да живи овде, у Црвенки, у дунавској сојеници, то ми није јасно.“

Ту моју примедбу рођак или није чуо или није видео потребу да коментарише. Ни ја се више нисам чудио. Прошло је од тада две пуне године и генерал Матић и ја постали смо пријатељи. Било ми је драго и била ми је изузетна част. Озбиљан већим делом дана, још увек снажан и ауторитативан, деловао је одбојно и далеко. Ипак, та маска увежбавана за подређене више није могла непрестано да стоји. Комшија Лазар, како му је било име, давао би себи одушка у вечерњим часовима, када смо уз обавезно вино или пиво сумирали разне догађаје. Тада би му се дало извући и покоји осмех.

„Јесте ли гледали дерби у недељу?“, сладострасно сам изговорио чим сам пришао малом летњиковцу зараслом у лозу.

„Ц...“, или неки сличан звук изађе из генералових уста.